

meget høi Grad, naar han har mistet det ene Die, og dernæst og i Særdeleshed til den særegne Betingelse, hvoriunder de Menneſker, som have mistet det ene Die, befinde sig, ider der nemlig hos dem har vist sig at være en Disposition til Blindhed, paa Grund af den Anstrængelse, som det andet Die er underkastet og som kan bevirke Tabet ogsaa af dette. I Betragtning altsaa af, at et Menneſke i et saadant Tilfælde vil være overmaade stærkt udsat for at komme til at lide af en saadan Svagelighed, som man har anseet for at være den allerværste, og som saavel den ærede Rigsdagsmand som Udvalget have været enige i, maatte kvalificere Bedkommende til at komme i første Klasse, har man anseet det for at være det rigtigste at de omhandlede Invalider bleve staaende i den 4de Klasse, hvori de oprindeligt i Forslaget vare blevne satte.

Til den 5te Klasse vil den ærede Rigsdagsmand have dem henført, „som have faaet høire Arm stiv i et af Ledemodene eller venstre Arm stiv i Skulder eller Haandleb. Udvalget har brugt Udtrykket „en Stivhed i et større Ledemod“. Den ærede Rigsdagsmand vil altsaa indbringe os 5 Ledemod paa Armen, men ikke det 6te, nemlig Albueleddet paa den venstre Arm. Det har han formodentlig gjort i den Tanke, at den Arbejder, som har sin venstre Arm, om han ogsaa har nogen Stivhed i Albueleddet, dog kan gjøre de Arbejder, som paa hviler Befolkningen i Almindelighed ved Algerbruget; men jeg maa herved bemærke, at det ikke kommer saameget an paa om Armen er stiv, som paa, hvordan den er stiv, thi en stiv Arm kan staae i en meget forskellig Vinkel; den kan blive stiv, saaledes at den staaer ud i en ret Vinkel og den kan blive stiv saaledes, at Haandleddet ligger op mod Skulderen. Den ærede Rigsdagsmand vil altsaa indsee, at der er en meget betydelig Forskjel paa i hvilken Stilling et saadant Led kommer til at staae, og altsaa de Betragtninger, der ligge til Grund for hans Forslag, ikke have fuldkommen Gyldighed, saasnart det er en uheldig Stivhed, hvorom Taleren; men tillige maa jeg gjøre opmærksom paa, at han maaskee noget har overdrevet Betydningen af Stivhed i et af de andre Led paa den venstre Haand, thi Stivhed i Haandleddet,

naar den ikke tillige er forbunden med Stivhed i Fingerleddene, har visselig ikke mindste Betydning for en Arbejder, og jeg skulde troe, mindre end netop Stivhed i Albueleddet, og dertil vil jeg sige, at Stivhed i Skulderleddet har maaskee, naar Alt kommer til Alt, endnu mindre at betyde, thi der udvikler sig sædvanligt hos den, hvis Skulderblad er blevet stift, en friere Bevægelse i de tilgrændsende Ledemod mellem Noglebenet, Skulderbladet o. s. v., som gjør, at det til en meget høi Grad kan erstatte den Bevægelighed, som ellers skulde bevirkes ved Skulderleddet alene; derfor antager jeg, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre den af den ærede Rigsdagsmand foreslaaede Forskjel. Med Hensyn til Fingrene, vil jeg derimod troe, at den, som har mistet To eller fingeren alene, maa kunne betragtes for at være saa lide faren, at han vel kunde fortjene, at komme op her i denne 5te Klasse. Jeg maa endnu med et Par Ord omtale det Endringsforslag, som er opført under Nr. 17 paa Listen. Udvalget har foreslaaet, at der til 5te Klasse skulde henregnes dem, som havde mistet „det halve af Foden eller hvis Gang af andre Aarsager er blevet meget vanskelig eller smertefuld.“ Den ærede Forslagsstiller har meent at der skulde staae „de, hvis Gang er bleven meget vanskelig eller smertefuld“. Jeg antager vel ikke, at dette Forslag kan have noget særdeles meget imod sig; men jeg vil dog afvente de Grunde, hvormed den ærede Rigsdagsmand vistnok vil motivere Forslaget, inden jeg erklærer mig endelig derover.

Jacobsen: Ja, det har forekommet mig, og jeg troer Flere, at de Ord: „det Halve af Foden“ helst maatte udgaae, fordi de neppe aldeles udtrykke den egentlige Tanke, da vistnok Tabet af en Tredelede af Foden i mange Tilfælde ville volde den Paagældende ligesaa meget Afbræk, som Tabet af den halve. Jeg anseer det derfor for rettest at overlade Bedømmelsen af det enkelte Tilfælde til Commissionens Medlemmer efter den i § 1, udtalte almindeligere Regel.

Tscherning: Det er jo en meget vanskelig Sag at følge den ærede Taler for Kjøbenhavns 9de District (Fenger), som har været nødt til, og har gjort meget vel i, at gaa